

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 lutego 2026 r.

Pozycja 22

POSTANOWIENIE

z dnia 19 października 2023 r.

Sygn. akt Ts 5/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.B. w sprawie zgodności:

postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 28 marca 2022 r. (sygn. [...]) i postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]), z art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także „przepisów kodeksu administracyjnego, a to art. 7, [art.] 8, [art.] 35, [art.] 77 i [art.] 80”,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 grudnia 2022 r. (data nadania) A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. (dalej: WSA) skargę na bezczynność Wójta Gminy K. w zakresie budowy kanalizacji, domagając się nakazania budowy przyłącza kanalizacji do jego domu.

Postanowieniem z 28 marca 2022 r. (sygn. akt [...]) WSA odrzucił skargę skarżącego. Złożoną przez niego na to orzeczenie skargę kasacyjną Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) odrzucił postanowieniem z 4 października 2022 r., stwierdzając, że zawierała brak formalny niepodlegający konwalidacji.

Zarządzeniem z 22 lutego 2023 r. (doręczonym 28 lutego 2023 r.) Prezes Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącego do usunięcia, w terminie tygodnia od doręczenia zarządzenia, braku formalnego skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem: a) postanowienia WSA z 28 marca 2022 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia NSA z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]).

W piśmie z 9 marca 2023 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki dopuszczalności jej merytorycznego rozpoznania, które zostały uregulowane w art. 79 ust. 1 Konstytucji i doprecyzowane w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK). Gdy skarga konstytucyjna nie spełnia warunków formalnych, a także gdy jest oczywiście bezzasadna lub gdy jej braki nie zostały usunięte w określonym terminie, Trybunał Konstytucyjny wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu. Wstępne rozpoznanie służy bowiem wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia.

Merytoryczne rozpoznanie skargi jest możliwe tylko wtedy, gdy do naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności doszło na skutek wydania rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego, przy czym naruszenie to musi wynikać z zastosowania przez organy orzekające w sprawie przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, któremu skarżący zarzuca niezgodność z Konstytucją. W związku z tym – z woli ustrojodawcy – przedmiotem skargi konstytucyjnej może być „ustawa lub inny akt normatywny”, natomiast przedmiotem kontroli Trybunału w ramach procedury skargi konstytucyjnej – zgodność tejże ustawy lub tegoż aktu normatywnego z Konstytucją. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna nie jest skargą na stosowanie prawa, tylko skargą na przepis prawa. Trybunał Konstytucyjny, rozpatrując ten środek prawny, nie pełni tym samym funkcji kolejnej instancji odwoławczej, nie bada zgodności z prawem i słuszności rozstrzygnięć dokonanych przez organy orzekające.

2. Z treści analizowanej skargi konstytucyjnej jednoznacznie wynika, że skarżący kwestionuje zasadność rozstrzygnięć wydanych przez orzekające w jego sprawie sądy. Skarżący wskazał, że składa „skargę konstytucyjną na odmowę Wójta Gminy K. z dnia 28 lipca 2016 r., postanowienie WSA w K. (...) i (...) postanowienie NSA” zarzucając „rażące naruszenie art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji RP, a także przepisów kodeksu administracyjnego, a to art. 7, [art.] 8, [art.] 35, [art.] 77 i [art.] 80” (s. 1 skargi). Tak sformułowanej skardze konstytucyjnej, jako niespełniającej podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, należało – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – odmówić nadania dalszego biegu.

3. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdza, że brak formalny rozpatrywanej skargi konstytucyjnej nie został usunięty w terminie określonym w zarządzeniu Prezesa Trybunału z 22 lutego 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 28 lutego 2023 r.), czyli do 7 marca 2023 r. Pismo będące odpowiedzią na wezwanie Prezesa Trybunału zostało nadane w urzędzie pocztowym dopiero 9 marca 2023 r., a więc po upływie określonego terminu. Usunięcie braku formalnego skargi po terminie nie może jednakże skutkować uchynieniem rygoru ujemnych skutków procesowych, o których mowa w zarządzeniu.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.

